

ALBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	P. Dulfu
G. Coșbuc	V. S. Moga
G-l P.V. Năsturel	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Oescu	C. C. P.-Tașcă

Añul XII.

No. 35.

31 Maiu 1909.

ALBINA

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țara pe an lei 5 | Abonament în străinătate pe an lei 8
" " " pe luni " 3 | Un număr . . . . . 15 bani.

Pentru anunțuri 1 leu linia. Miez publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Literatură : *Sofia Nădejde*, Bunica.

Legile țării : *Artur Gorovei*, Despre puterea părintească.

Educație și instrucție : *P. Dulfu*, Toți oamenii trebuie să muncească.— Condițiile de admitere pentru absolvenții școlilor primare.

Partea științifică : *Dr. Lux*, Zece ani în inima Africii. (Cu ilustrație: Elefanți scaldându-se).

Istoria țării : *R.*, Paza monumentelor istorice.— Vințul și Vurpeul. (Cu 2 ilustrațiuni: Ruinele Castelului din Vințul de jos.— Vedere din Vințul de jos).

Economia rurală : *V. S. Moga*, Nutrețurile ajutătoare.

Din ziare și reviste : Intre prieteni.— Un cerșetor.— Răutate.

Cronica : Cum s'a serbat semicentenarul Unirii.

Starea agricolă a României la finele lui Maiu.— Congresul Ligei Culturale.— Serbarea de gimnastică dela Craiova.— Ședințele Academiei.— Serbare școlară.— Serbare la Târgoviște.— Monument la Mărășești.— Congresul Camerelor de Comerț.— Congresul comercianților de băuturi spirtoase.— Concursul de muzică corală.— Concursul de oină.

Pagina glumeață : *Glumescu*, Pățania lui Zăpăcescu. (Cu 5 ilustrațiuni).

Suplement : Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor No. 47 dela 31 Maiu.

BUNICA.

Soarele se 'nmalță tot egale-pe bolta vieorie; obosit de suișul anevoios, își incetenește mersul; mai are vre-o două sulți și ajunge popasul amiezei. Un vântișor lin adie domolind arșița văzduhului din Cireșar. Natalița se uită pe cer, gândind: „Numai să nu ploae, isprăvesc ai noștri prașitul; pe urmă, pace, nu mai pot merge la bunica“. Tot îndemnându-se cu gândul, scoate un cofael de apă din fantana dela colțul casei, și-l toarnă la păseri, a mutat priponul purcelului mai la umbră; pe urmă, legă tulpănașul verde supt barbă, umbrindu și fruntea și ochii gingași ca două albăstrele; se mai incinse frumușel cu braușorul roș mai păturind cămașuța să nu stea hortîș, și, incuind ușa tindei, ascunse cheea supt o piatră de lângă prispă. Ușoară ca o rândunea, sări pãrlazul și o luă pe hudița Gherghinei, uitându-se încă odată îndăret. Fugea cât putea de răpede, tot gândind: „Trebue că s'au copt cereșele la bunica. Doamne, cât is de bune! Să avem și noi în grădină, nici că mi-ar trebui altă mâncare. Ce bună-i bunița; când mă vede nu știe ce mi-ar da!

„De ce oare mă iubește dânsa atât de mult?“

— Dar mama asta de scoarță, — cum îi zice lelița Catrina, — n'are ochi să mă vadă. — Ce-s eu de vină, dacă m'a făcut altă mamă și-a murit? — Uit'te, se vede grădina buniței, cireșul cel hultuan e ciucur, plin, am să mânânc până m'oiu sătură, cine știe de mai pot scăpa, să viu altă dată!“

Cum intră Natalița pe ușe, batrâna începù a o nezei pe față, privind-o cu dragoste, amestecată cu jale.

— Sufletul buniței, ce vii tu așa rar? Buna îți dă lăptișor, branză cu smântână; eri am făcut alivinci și fetița n'a venit.

— Dacă nu mă lasă mama, îngana Natalița. Acu m'am răpezit ca prin foc... Dar nu cumvâ să afle, că mă omoară... S'au copt cireșele, bunițo?

— Cireșele mai pe urmă. De amiază mâncat-ai ceva?

— Nu, dar mă satur eu cu cireșe, mi-i așa de dor, sunt așa de bune, zise Natalița cu zâmbet, plin de veselie copilărească.

Uitase toate necazurile de-acasă.

— Ba nu, fata bunicăi, să mănânci întâiu ceva, să te mai hodinești și pe urmă îți da buna voce la cireșe. Copila, ascultătoare, se așeză pe laiță, privind galeș la bătrâna cum ia c'o lingură de lemn smântâna groasă și-o pune pe felii de brânză proaspătă. Pe urmă cum a deschis lada cea verde cu flori roșe și albastre, a scos un șervețel vărgat, l-a așternut lângă fată. Un miros de sulfină și sânzieană s'a împrăștiat în căsuța scundă, dar curată ca un ochiu limpede și bun de suflet creștin. Pe vatra unsă și dată trumos cu humă, drept în gura cuptorului, rătundă ca o jumătate de cerc, pâlpaea un focșor de vreascuri, supt pirostreile roșcate, pe cari sta ceaunelul strălucitor de negru.

Bătrâna l-a aruncat să facă un puiu de mămăliguța caldă. Așa o împingea pe dansa inima ori de câte ori îi venea nepoata remasă dela fată.

Cu ochii scâlțați în lacrimi, cu inima arsă de focul nestins ce o mistuea, de când pierduse fata, își purtă bătrâna cei șai-zeci de ani, pregătind nepoțelei ceva mâncare mai bună și gândind: „destul e osândită de maștihă“. I-a mai făcut jumări rumenite în unt, de lăsa gura apă numai văzându-le. A răsturnat mămăliguța pe fundul galben ca lămăea, și-a pus toate înaintea copilei.

— Mănâncă, dragul buniței, și nu te grăbi, că nu dau Turcii.

— Dar ma-ta nu mănânci?

— Doar în hatărul tău, puică, să iau de vre-o două ori. Mi-a perit pofta de mâncare. Ași putea stă zile să nu gust nimic, dacă n'ași slăbi dela inimă.

— Unde ești singură, bunico. Să mă lase tata, cum n'ași mai stă eu cu ma-ta. Ce bun e scrobul... Tare-mi eră dor!

— La voi nu se ouă găinile?

— Ba da, ales puicuța cea albă, care mi-ai dat-o face niște ouă cât pumnul. Dar mama le adună să ia pe ele bumbac.

— Auzi, chiabură ca dansa, să ia bumbac pe ouă ca nevoiașa nevoiașilor! Soiu calic!

— Ei, bunică, avem noi costițe și slănină, dar, vezi, frig după ce mă culc eu.

— L-am întâlnit Duminică pe tată-to; i-am zis să trimeata să vă mai dau câte puțin fruct alb până îți avea lapte.

— Șezi bine, bunică! Ce să dai? Ea aruncă tot la câini... Plăcintele și alivincele, ce-ai adus ma-ta de sfinții Constantin și Ileana le-a dat lui Ursei. Imi venea să mă răped să iau una din gura lui, așa le mănca, de cu gust. A zis că-i aduci farmece.

— S'a 'ndurat să dea la câini bunătate de plăcinte, numai smântână și brânză. Le-am făcut de sufletul Ilenuței... Doamne! De ce nu-i mai cu inimă? Noi nu i-am făcut nimic, și tu, inger nevinovat, ce i-ai greșit!

Bătrâna, oftând adânc din capul pieptului, se ridică de pe laiță, s'a dus la o ladă mare din fundul casei, a deschis-o și-a scos o cămașe cusută cu fluturi galben și cu mărgelile.

— Uită-te, Natalițo, ce ți-a făcut bunica ție, pe când îi eși la joc, nu mai să vii cât mai des.

Copila, plină de bucurie, alergă să vadă cămașa. Nu-și mai putea lua ochii dela fluturii sclipitori ca de aur. Cu glas sfios îngână:

— Buno, tare te rog imbracă-mă să vad cum îmi șade. Tare-i frumoasă, bunico dragă, ma-ta ai cusut-o?

— Eu, dragul bunicăi. Bătrâna oftă jalnic, gândind: „Nu sânt pe ea fluturi nici mărgelile și nici fire câte lacrimi am vărsat. Tot așa am cusut cămașa de mireasă, a Ilenuței și acum stă cu dansa 'n mormânt, draga mămuicăi! Inima mămuicăi!“

Lacrimi învaluiră ochii bătrânei. Toată amintirea vieții zbuciumate, toată munca și strădania din tinerețe i se aretară în minte ca întinsul nemărgenit al cerului de noapte la scăpărarea fulgerului.

După un răstimp șopti: „De ce nu mi-ar da copila?“

Natalița, care privea mereu alțițele mândre, ca tre-

zită din bucurie, se uită la bătrână și, într'o licărire de pricepere, a zis ca un om mare:

— Crezi ma-ta că de dragul meu nu mă lasă? Am auzit-o într'o noapte vorbind. „Să nu fie diavolul ăsta de fată, ași trăi domnește. Tot ce vede, merge ca sta-feta la babă. „S'o dăm la bunică-sa; ea o cere mereu“, a zis tata. „S'o dăm! Baba și așa se laudă că are să ne ia zestrea fetei, c'ai adus o venetică în munca și averea ei. Am să-i rup picioarele de-oi mai zapsi-o pe la Mama pădurei“. „Rau faci, femee, că n'o lași la bună-sa. De focul fetei vrea s'o vadă măcar pe nepoată. Ce-ți strică bătrâna, ce ți-i de vină copila?

„Da, ce-mi pasă mie de focul ei, doar nu i l-am pus eu la inimă? Diavolul ista împelițat n'ar fi atât de a napoda, dacă ar lua-o ciurma pe hoască. Așa, una-două, fuge la babă.

„Nu săpă groapa altuia. Odată îi fi și tu bunică și soacră. Nu știi ce te-așteaptă, Dumnezeu nu bate cu ciomagul. Ți-i greu de fată? S'o dăm bătrânei. Ea m'a întâlnit și-a zis că face înscris prin primărie că nu are nici o pretenție dela mine, dacă i-o las ei.

„Pai, cum nu! Când o pieri tot noi om lua ce are; dar, vezi, fata-mi trebue, să pască o găscă, un purcel, să legene copilul. Proast'ași fi, doamne, după ce mi-am legat tinerețea c'un văduvoi, să n'am nici un ajutor“.

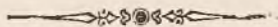
— Pe urmă, tata n'a mai zis nimic, dar las'mă fac eu mare ca mâne, atunci viu să șed cu ma-ta. Acu se laudă că are să dea drumul lui Ursei să mă vâre pe mine cu gâtul în legătoarea lui. Oare se poate, buniță?

— De-ar face și una ca asta, chiar merg cu ea de gât la judecată.

— Hei, buniță, cată bătae mănânc eu pe nedreptul! Cum plânge băiatul, vine și tot peste cap imi da cu pumnii.

— Tu fii cuminte și ascultătoare, te roagă lui Dumnezeu sara și dimineața să-i dea inimă bună. Acu, hai la cireșe, mai culeg și eu de pe poale să duci acasă un cofăel. Și ține minte sfatul bunicăi: Celui ce-ți zvarle cu piatra, tu arunca-i pâne. Dumnezeu ține seamă de toate“.

Sofia Nădejde.

LEGILE ȚĂRII.

Despre puterea părintească.

m văzut câtă însemnătate are *familia* în viața noastră a tuturor, și că din legăturile de familie izvorăsc atâtea drepturi și datorii. Am văzut că temelia familiei este *căsătoria*, și că bărbatul este capul familiei, având asupra femeii sale și a averii ei niște drepturi și datorii, care la un loc alcătuiesc ceea ce se numește în lege, *putere maritală*.

Când se nasc copii din căsătorie, părinții au asupra acestor copii niște drepturi și datorii, care la un loc alcătuiesc ceea ce se numește *putere părintească*.

Această «putere părintească» o au asupra copiilor lor, dar tatăl are drepturi și datorii nu mai asupra copiilor săi legitimi, pe când mama le are chiar și asupra copiilor ei nelegiuiți, iar asupra copiilor legiuiți are drepturi numai când lipsește tatăl.

Cea întâi datorie a părinților cătră copii, este să îngrijească de creșterea lor. Asta însemnează nu numai că trebuie să-i hrănească și să-i îmbrace, dar să îngrijească și de sufletul lor, să privigheze ca să aibă purtări bune și cuviincioase, să-i deprindă să respecte cele sfinte și pe cei bătrâni, cu alte cuvinte să le formeze caracterul și ideile, sau să le dea o *creștere bună*.

Părinții cari nu-și cunosc aceste datorii, sau nu vor să le îndeplinească, pot fi siliți la aceasta prin lege.

Așa, părintele care nu-și dă copiii la școală, este supus la amendă, adică este pedepsit la pungă; părintele care ar îndemna pe copiii săi la desfrânare, este pedepsit cu închisoare; dacă un părinte nu știe să-și crească precum se cuvine copilul, și din pricina lipsei lui de privighere acesta săvârșește o crimă, judecătorii îl apără de pedeapsă pe copil, dacă a lucrat fără de pricepere, adică fără să-și dea seama că face o faptă rea, dar pedepsește pe părintele nevrednic, luând pe copil de sub privigherea lui, și dându-l într'o casă de îndreptare.

Se înțelege că pentru un părinte care simte, aceasta este

o pedeapsă: nu-i puțin lucru să fii socotit nevrednic de a-ți crește copiii!

Ca să-și poată îndeplini această datorie, părintele are dreptul să pedepsească pe copiii lui cari nu l-ar ascultă.

Copilul, până la orice vârstă, este dator să onoreze și să respecte pe tatăl și pe mama sa, și rămâne sub ascultarea lor până la majoritate sau emancipare. Dacă se abate dela această datorie, părintele are dreptul să-l puie la închisoare.

Dacă copilul are mai puțin de șasesprezece ani, și tatăl are motive de nemulțumire foarte mare asupra purtării copilului, poate să facă o cerere către președintele tribunalului, care va da îndată ordin ca să fie pus la închisoare pe timp de o lună cel mult.

Dela vârsta de 16 ani până la majoritate sau emancipare, tatăl va putea cere ca copilul său să fie închis cel mult până la șase luni, având dreptul de a ridică pedeapsa ori când ar voi. In asemenea caz, însă, președintele tribunalului nu este dator să dea ordin de arestare numai după cererea tatălui, ci trebuie să se sfătuiască cu procurorul, și dacă va găsi cu cale, poate să refuze arestarea copilului.

Mama văduvă, care nu se va fi măritat din nou, are și ea dreptul să ceară dela președintele tribunalului arestarea fiului ei, numai dacă se vor uni la cererea ei două din cele mai apropiate rude despre tată. Epitropul, de asemenea, va putea să arate plângerile sale consiliului de familie, și dacă va fi învoit de consiliu, va putea cere punerea la opreală a minorului, după regulile arătate mai sus.

Părinții sunt datori să-și crească copiii, făcând cu ei toate cheltuelile trebuincioase pentru hrană, îmbrăcăminte, locuință, boală ș. a., precum și cheltuelile pentru învățătură.

Datoriile acestea le au amândoi soții, adică atât tatăl cât și mama, și fiecare dintre ei trebuie să contribue după puterile lor. Dar fiecare dintre ei are datoria să ție singur toate aceste cheltuieli, dacă cellalt nu are mijloace.

Dacă se întâmplă ca un copil să aibă averea lui deosebită, ceea ce poate fi când i-ar fi făcut cineva un dar sau ar fi primit o moștenire, atunci cheltuelile acestea se pot face din veniturile copilului, și numai când venitul nu ar ajunge, părinții sunt datori să dea restul.

Ca răsplată pentru datoriile ce au părinții de a cheltui cu creșterea copiilor lor, legea le e dreptul să se folosească de venitul averii acestora, când ar prisosi peste cheltuelile trebuitoare. Dar părinții nu se pot folosi de ceea ce câștigă copiii cu munca lor.

Dreptul acesta de folosință îl are tatăl în timpul căsătoriei, și după desfacerea căsătoriei, îl are soțul rămas în viață, până când copilul împlinește 20 de ani, sau până la emancipare, dacă se va face înainte de această vârstă.

Folosința aceasta pe care o au părinții de averea copiilor lor minori, se numește în lege *uzufruct legal*.

Dacă cineva dăruind o avere unui minor ar vreă ca părinții lui să nu aibă uzufructul legal, poate să spuie aceasta în actul de danie ori în testament, și atunci părinții au numai dreptul să administreze această avere, dând socoteli ca orice epitrop, după cum vom vedea când vom vorbi despre rânduelile epitropiei.

Uzufructul legal nu-l are soțul în contra căruia se va fi pronunțat despărțenia, și nici mama care se căsătorește de al doilea, pe când tatăl își păstrează folosința chiar dacă se căsătorește cu altă femeie.

Dacă părintele care are uzufructul legal, își bate joc de averea minorului, aducând stricăciuni de pildă casei sau lăsând-o să se ruineze, poate să peardă folosința, prin o hotărîre judecătorească.

Tot ce am spus până acuma despre uzufructul legal, se înțelege numai când sunt la mijloc copii născuți din căsătorie, adică legiuți. Tatăl nu are nici un drept asupra averii copiilor lui naturali. Mama însă, are acest drept asupra averii copiilor ei naturali, fiindcă are și datorii către dânșii, datorii pe care nu le are părintele natural.

Am vorbit despre minori, și se cuvine să știm ce însemnează minor.

Minor este acela care nu are încă 21 de ani împliniți, fie parte bărbătească sau femeiască. *Majori* se socotesc atât bărbatul cât și femeia care au împlinit 21 de ani; la această vârstă fiecare este vrednic să facă toate actele privitoare la viața civilă.

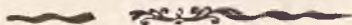
Minorul nu poate face singur nici un act. Dacă are părinți, el stă sub puterea părinților; dacă-i mor părinții, trebuie să aibă un epitrop. Cu alte cuvinte, minorul nu este om întreg, și trebuie să aibă un ajutor care să-i întregească puterile.

Artur Gorovei.

Intre prieteni.

- *Dragă, ași putea să-ți încredințez un secret?*
- *S'ențelege! Sunt mut ca un mormânt:*
- *Atunci... am trebuință absolută de două mii de lei*
- *Nu te teme... e ca și cum n'ași fi auzit!*

Toți oamenii trebuie să muncească.

(După Hugo Weber).

Soarele răsare. Pretutindeni, prin orașe și prin sate, oamenii se scoală din așternut. Toți încep să-și vază de treburi. Bucătăreasa vede de-ale mâncării, mama își îmbracă copiii, tatăl se pregătește de lucru. Străzile, atât de liniștite în timpul nopții, acum se umplu de viață. Pălcuri de muncitori merg cu pas grăbit spre fabrici, spre ateliere, spre magazine.

Zidarul pune mâna pe mistrie, dulgherul pe teslă, lăcătușul pe pilă, fierarul pe ciocan, tâmplarul pe rândeă, croitorul pe ac, cismarul pe calapod, plugarul pe coarnele plugului, vizitiul pe hățuri, grădinarul pe sapă, scriitorul pe condeiu, zugravul pe pensulă, învățătorul pe carte. Doctorul aleargă la bolnavi, negustorul la prăvălie, învățătorul la școală, judecătorul la tribunal, primarul la primărie, slujbașul la slujba lui, soldatul la locul de muștră.

Da, dragii mei!.. toți oamenii trebuie să muncească, unul una, altul alta, unul cu mâinile, altul cu capul. Fără muncă nu poți să ai hrană, nu poți să ai îmbrăcăminte, nu poți să ai locuință, nu poți să fi sănătos, nu poți să ai bucurie, nu poți să ai noroc.

Munca este voința lui Dumnezeu.

P. Dulfu.

Zece ani în inima Africei.

rwin Federspiel, ofițer svitërian, fost comandant al ținutului Stanley-Falls (căderile de apă ale lui Stanley), a scos o carte în care povestește ce a văzut și ce i s'a întâmplat timp de zece ani, cât a trăit în Congo.

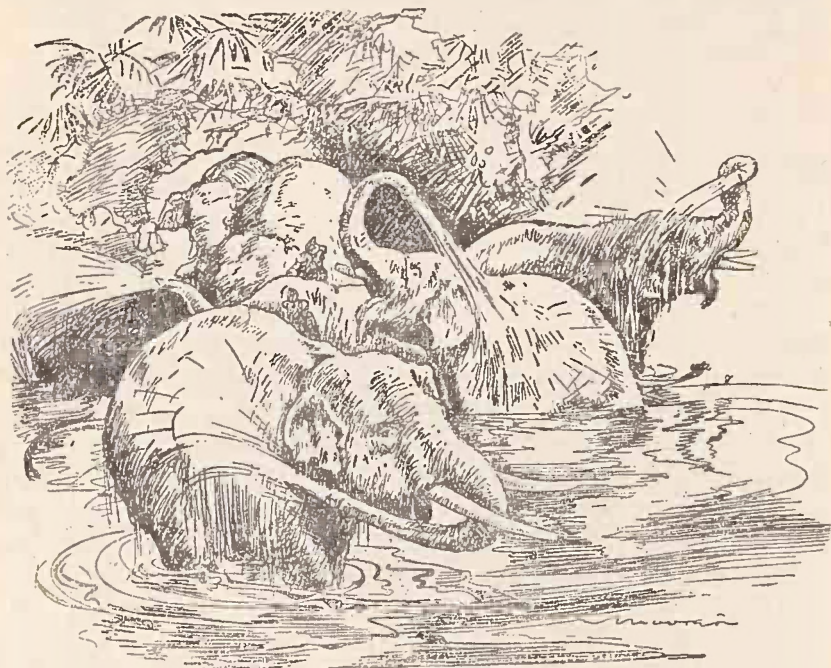
Iată, de pildă, cum povestește o vânătoare de elefanți și întâlnirea cu poporul de Negri pitici, Wambutti.

«In pădurea uriașe, neumblată, care se întinde dela cataractele sus pomenite ale râului Congo pân la granița resăriteană a țerii, se află nenumărați elefanți. Ades auzisem duduind pământul supt pașii greoi ai turmelor lor prin păduri, dar nu dăsem cu ochii de dânșii nici odată. Prietenii îmi povestiseră multe de toate despre furia cu care năvălese asupra vânătorului, care i-a rănit. Cercetând straja dela Irumu, am văzut țeava unei puști Albini, ruptă, par'o'ar fi fost de plută și un soldat remas olog. L'ar fi și omorît, dacă serjentu'l n'ar fi izbutit a ucide elefantul, trăgându-i, de-aproape, un glonte în ochiu.

«Plecasem la vânătoare. Veseli înaintam prin pădure. Vremea eră minunată. Tocmai începusem cântecul; «Călătorii merg prin câmpie cu steagurile 'n vânt», când un soldat, cel mai bun vânător al meu, care mergea totdeauna înaintea noastră, ca doar i-ar cădeă la îndămână vre-o antilopă, — vine alergând și strigă: «temba bwana!» (Elefanți, domnule!). Ascultăm și'n adevăr auzim pași grei și crengi rupându-se, nu departe, înaintea noastră. Alergăm. Incep a se auzi focuri și'n curând un țipet pătrunzător. Mă'nfior gândind că unul din oamenii miei o fi pățit ca soldatul dela Irumu. Alergăm și la o cotitură văd un uriaș cenușiu, urmat de-un pui, țipând din răsuputeri și afundându-se în pădure. Drept în fața noastră un elefant uriaș, stând pe labele de'nderăt ca un câine care face sluj și izbînd în toate părțile cu surla. Glonții vânătorilor îl țintuiseră locului. El scosese țipetul care mă îngrozise. Soldații trăgeau mereu în elefant. I-am isprăvit chinul cu un glonț explosiv tras după ureche, după care s'a prăbușit mort.

«Bucuria e mare în caravană. Un soldat se răpede și taie surla. Țișnește un val gros de sânge. Bucătarul sosește în urma tuturor, ceeace nu-l împiedecă de a-și descărcă revolverul în elefant. Mai pe urmă se lăudă în Avakubi că el a dat gata elefantul. Alții sar pe elefant, îl bat cu vergi și-l scuipă. Măiturbate sunt femeile. Bananele și orezul, ce aveam, le azvârî cu dispreț, căci au carne și grăsimi din bielșug [Nyoma mingi (carne multă)],

strigă toți. Mă bucur și eu, căci duceam grije cu ce să hrănesc oamenii. Mă hotărăsc să fac tăbără și să mân aci, deși erau abia 10 ceasuri demineata. Soldații își curăță armele, apoi încep a bucăți vânatul. Soldații leapadă uniformele și rămân pe jumătate goi, tot așa și femeile. Bărbații taie, femeile adună bucățile de carne în panere.

Elefanți scaldându-se.

Cer pentru mine parte din surlă, din rinichi și din mușchii cei lungi de pe spinare. Îl spintecă și urlând de bucurie scot măruntaele și grăsimea. Nu le pasă că i-au spart mațele și că murdăresc tot. Doi sau trei intră în burtă și taie bucăți-bucăți carnea. Inima umple ea singură un paner mare; rinichii, altul; plămânii, trei. Fac 70 de pachete cât poate duce un om și, la plecare, a doua zi, se măhnesc foarte tare, văzând că trebuie să lase încă 17 poveri. Nu aveă colți lungi, căci eră femeu.

Bucătarul mi-a făcut bucate, ba fripturei de rinichi i-a pus sos de madeiră. Din nefericire carnea eră prea tare; n'o puteam mânca. Bucătarului și ucenicilor lui le-au plăcut bucatele europenești. Avuseră și grije să frigă de zece ori cât mi-ar fi trebuit mie. Negroaicele înse au afumat carne toată ziua și toată noaptea, ca s'o poată păstră timp lung. Purtătorii de poveri, cari au fost odinioară robi la Arabi, nu mânâncă de loc carne de elefant și de porc.

Mulți mi-au lăudat bunătatea surlei. Dar bucătarul meu n'a știut cum s'o gătească ori timpul prea scurt n'a îngăduit focului s'o pătrunză și moaie, o fi fost și elefantul prea bătrân, înse eu n'am putut'o mânca. Negrii zic că trebuie să iai o bucată de surlă, s'o sărezi, s'o învâlești în foi de papaya, să faci groapă, să arzi în ea opt ceasuri foc bun, să pui carnea învălită în frunze, să acoperi cu pământ să faci de-asupra foc iarăși 6—8 ceasuri, după mărimea bucăței. Pe urmă dai cald la masă.

Am plecat. Dar peste două zile carnea afumată putea așa de tare că nu puteam stă lângă ea. Negrii înse mâncau înainte: «Mâncăm carnea, nu putoarea», zic ei.

La mijlocul drumului între Wawambi și cetățuea Beni, e sătucul Epondium, ascuns în pădure. Acolo eră șef Kulukulu, bun prieten al Europeanilor. În satul lui afli din bielșug lapte de capră, banane, porumb, miere selbatecă și două case pentru odihnă. Kulukulu e prieten cu mai marii piticilor și prin el am putut face cunoștință și cu aceștia. Văzusem însă și mai înainte ici colo pitici, cari aduc de vânzare antilope și porci selbateci.

Chiar în seara sosirii mele veni Kulukulu cu doi șefi de-ai piticilor. I-am ospătat, le-am dat sare, tutun și arme felurite. Erau în vrâstă dela 30—35 de ani. Părul începea a le suri. Sunt goi, atâta că au un brâu de coaje de copac. Pielea lor e în culoarea șocolatei, sunt lați în piept și cu păr pe el tot așa de crescut ca pe cap. Unul e nalt de 1^m,45, altul de 1^m,50. Nasul il au foarte lat la rădăcină. Piticii aceștia nu sunt ca nenorociții ce vedem la noi în menajerii. Negrilor pitici așa le e felul.

A doua zi șefii au sosit cu tot tribul lor. Femeile sunt tot așa de puțin îmbrăcate, dar mai gingașe, sunt foarte drăguțe și cu ochi ca de gazelă. Sunt și mai mici, dar nu așa de negre. Cu toții sunt foarte sfinși. I-a pus să joace: se piteau, săreau, se trânteau pe jos și se svârcoleau. Pare că vreau să arate cum se ascunde vânatul, cum fuge, apoi cum cade lovit și moare, căci viața lor stă numai în vânătoare. Săgețile lor otrăvite nu greșesc ținta, chiar și elefanților le vin de hac. Dela dânși capătă carne și triburile negre nepitice, dând în schimb manioc, banane și orez. Wambuții nu fac agricultură, ci rătăcesc de ici colo, după vânat.

După danș le-a dăruit bărbaților sare și câte-un fes roș, iar femeilor șiraguri de mărgelă și băsmăli colorate pentru incingători. Drept mulțumită, mi-au dăruit și ei un tamtam (un fel de dairă), câteva sulți, o secure și săgeți, cari se află acuma în colecția etnografică din Bâle (Basel). Soldații i-au cinstit cu vin de hurmal.

A doua zi cei doi șefi au mai fos la ofițer. Le-a dat vin, dar nu se puteau deprinde cu băutura.»

Dr. Lux.

Condițiile de admitere pentru absolvenții și absolvențele școlilor primare.

(Urmare).

II. *Seminariile.* Sunt în țară următoarele 6 seminare: 1) Seminarul Central din București; 2) Seminarul „Veniamin Costache” din Iași; 3) Seminarul „Nifon Mitropolitul” din București; 4) Seminarul din Galați; 5) Seminarul dela Bistrița și 6) Seminarul musulman din Medjidia.

Condițiile de admitere în seminarii. (1). Elevii seminariști sunt interni: bursieri și solvenți; supranumerari nu se primesc.

Locurile vacante de bursieri și solvenți se ocupă numai prin concurs. Concursul pentru locurile vacante la Seminarul Central din București se ține în București și Craiova; iar pentru locurile vacante dela seminarul Veniamin se va ține în Iași și Galați. Concursul se ține numai pentru cl. I. Locurile vacante se publică prin Mon. Oficial între 15—20 Iulie ale fiecărui an.

Cererile de înscriere la concurs se adresează direcțiunii seminariilor unde aspiratul dorește a urmări cursul, arătând și localitatea unde vrea să concureze. Inscrierile se fac dela 1—15 August. Cererile de înscriere la concurs vor fi semnate totdeauna de reprezentanții legali ai candidaților și vor fi însoțite de următoarele acte:

1) Extractul de naștere din care să se constate că aspirantul are vârsta între 12—15 ani. Dispensă în plus sau minus peste aceste limite nu se mai acordă; 2) actul de vaccină sau dovadă cum că a zăcut de vărsat; 3) certificatul parohului că este botezat în religia creștină ortodoxă; 4) Certificat al primăriei locale, prin care să dovedească calitatea de fiu de Român; 5) certificat de absolvire al unei școli urbane sau rurale; 6) certificat de bună purtare, liberat pe hârtie netimbrată de direcțiunea școlii unde a absolvit cursul primar.

Concursul începe la 1 Sept. La examinarea medicală se resping toți cei slabi de constituție, nedezvoltați, atinși de boale ereditare și alte defecte. Se resping de către comisiune cei lipsiți de voce și urechiă muzicală.

Probele scrise vor fi: a) din limba română o pagină dictată, în care să se aprecieze ortografia, punctuația și caligrafia. Bucata aleasă se va alege dintr'o carte cu conținut religios sau istoric-național; b) din aritmetică un exercițiu ușor cu numere întregi sau zecimale.

Probele orale vor constă: a) din întrebări asupra limbii ro-

(1) Regulamentul Seminariilor din 1901.

mâne, citire cu voce tare și analiză; b) din aritmetică, exerciții și probleme ușoare; c) din istoria și geografia țării; d) întrebări din religie.

Întrebările se vor face după programa analitică a școalei primare. Candidații care vor fi obținut cel puțin media generală 7 vor fi recomandați ca bursieri. Solvenții vor plăti o taxă de 400 lei pe an. În această taxă nu se cuprinde nici îmbrăcămintea, nici cărțile.

Taxa se va plăti în 2 rate: $\frac{1}{2}$ în luna Septembrie, $\frac{1}{2}$ în luna Ianuarie, la orice casierie generală în contul Ministerului Cultelor, iar recipisele de plată se vor înainta direcțiunii școalei respective. Candidații admiși în școală își vor procura obiectele necesare pentru instalare cași pentru școalele normale.

Fiecare elev va depune o cauțiune de 10 lei pentru eventuale stricăciuni.

Un număr de locuri de bursieri se vor rezervă în fiecare an pentru absolvenții de școale primare din *Dobrogea*, care vor dovedi că s'au născut în această parte a țării, au crescut acolo și au părinți cu domiciliul stabil în această parte a țării. Aceștia vor fi primiți fără concurs, dar după examinarea medicală și muzicală.

Durata cursurilor seminariale e de 8 ani.

Seminariștii care nu vor obține diploma de absolvirea seminarului nu se vor putea hirotoni ca preoți sau diaconi.

Elevii seminariilor nu pot trece la alte școli secundare decât după ce au restituit Statului suma cheltuită în tot timpul întreținerii lor în seminare, calculată a 400 lei pe an.

Diploma de absolvirea seminarului nu deschide nici o funcțiune publică afară de aceea de membru al corpului didactic în limitele legilor instrucțiunii.

În parohiile urbane fiecare paroh absolvent al seminarului primește 100 lei pe lună, iar dacă e preot supranumerar primește 80 de lei; numai 60 de lei pe lună, dacă e absolvent al seminarului de grad inferior.

În parohiile rurale parohul cu seminarul complet primește 80 lei pe lună; 50 de lei dacă e preot ajutor. După 10 ani de funcționare preoții și diaconii au drept la o sporire de leafă de 20%, după alți 10 ani la o sporire de leafă de alți 20% (1).

Elevii seminarului „*Nifon Mitropolitul*“ din București vor fi asimilați celor dela seminariile Statului, pe câtă vreme Epitropia acelu seminar se va conformă legilor și regulamentelor generale ale Ministerului cultelor.

Seminarul *Nifon* are un internat cu 40 de burse și restul solvenți și semisolvenți. Solvenții plătesc 450 lei anual, iar semisolvenții 270 lei.

Condițiunile de admisibilitate sunt aceleași cași la stat. Bursierii acestei instituțiuni în cazul când ar trece în alte școale și nu

(1) Legea clerului mirean și seminariilor 1909, Mon. Of. din 27 Martie 909.

s'ar face preoți sau diaconi nu sunt obligați a desdauna epitropia seminarului. Ei pot deveni învățători în cazul când se supun examenului de stat.

Seminarul musulman din Medgidia (1) primește înscrieri de elevi între 1—4 Septembrie inclusiv. Inscrierea lor se face în baza: *a*) actelor de stare civilă (că sunt copii musulmani și cetățeni români) adică actul de naștere și certificatul de identitate liberat de primăria respectivă; *b*) unui examen din citirea coranului, trecut înaintea comisiei profesorilor respectivi ai seminarului. Elevii cari vor cunoaște și limba română se vor prefera celor cu note egale la acest examen. Vârsta elevilor să fie între 12—16 ani împliniți. Dispensă până la 6 luni în plus se acordă numai de către Minister.

În acest seminar, care durează 8 ani, se dă instrucția personalului religios al geamiilor, precum și a institutorilor și învățătorilor de limba turcă și religione musulmană.

(Va urmă).

PAZA MONUMENTELOR ISTORICE.

În toate țările civilizate toate rămășițele vieții generațiilor trecute sunt păstrate cu sfințenie și ocrotite în potriva stricăciunilor cari pot să vie dela oameni sau dela împrejurări. Alte neamuri, cari au trăit în împrejurări istorice mai prielnice, au putut păstra numeroase și felurite monumente istorice. Ale noastre, cea mai mare parte s'au prăpădit și, afară de câteva case boerești și câteva cule, nu mai avem ca monumente istorice decât biserici și mănăstiri. De acesta trebuie să ne îngrijim cu atât mai mult cu cât sunt singurele resturi de felul acesta cari mărturisesc despre traiul, suferințele și speranțele, durerile și bunurile înaintașilor noștri.

Din această preocupare s'a născut legea din 1892, care prevede că va trebui să se facă un inventariu general de toate aceste monumente. Odată trecut în inventariu, nici un monument nu va putea să fie dărâmat, reparat sau restaurat fără autorizarea ministrului cultelor, care va lua avizul comisiei monumentelor istorice. Legea prevede pedepse pentru acei cari se vor face vinovați de contraveniri la această lege: amendă dela 100 la 5000 lei și închisoare dela 1 zi la șase luni.

După ce s'a înființat Cassa Bisericii, paza acestor monumente a trecut în sarcina specială a acestei administrații.

---

(1) Regu'ament pentru organizarea seminarului musulman din Dobrogea. Monitorul Oficial No. 111 (1904).

Pe lângă dânsa funcționează și Comisiunea monumentelor istorice.

Dar ceea ce legea prevede este numai o datorie patriotică, pe care orice bun Român și fără aceasta ar trebui s'o îndeplinească, căci prin respectul vechilor morminte, respectă aducerea aminte a părinților și moșilor săi cari au locuit pe acest pământ al scumpei noastre țări.

R.

NUTREȚURILE AJUTĂTOARE.

Într-o zi am întâlnit doi săteni stând de vorbă asupra căsniciei lor, vorbind cum muncesc din zori de zi și până seara și cu toate acestea par'că muncesc în «sec», pentru întreținerea familiei lor și a vitelor ce bruma mai pot avea.

Unul din ei zicea :

— Bine, nenisorule, parcă-i lucru vrăjit, pentru noi sătenii; nu vezi d-ta că vin ani după ani când nu se face nici porumb pentru noi nici fân pentru vitele noastre. De trei ani de zile aproape am avut ierni grele și veri secetoase, fără să mai vorbim de lunile de primăvară, dintre cari una bună și două rele, adică sau prea secetoase sau prea ploioase.

Și tocmai când să ieși din curte cu plugul și să zici doamne ajută făcând sfânta cruce, ploaia te întoarce înapoi, plouă și plouă par'că să se prăpădească pământul. Până când ploaia stă și până când pământul să se svânteze de prisosul de umezeală, ca să poți face arătura pentru semănătura de porumb, ne apucă Sf. Constantin.

Altă dată din cauza secetei nu poți pune plugul în brazdă, nici pentru porumb nici pentru altă semănătură.

Atunci moș Ion, cam gânditor zice :

— Ei Moș Gheorghe, «nu știi carte n'ai parte». Dacă în copilăria noastră, ar fi fost la sate școli, cum sunt astăzi, am fi avut și noi parte de carte, în cât am putea ceti și noi prin cărți de agricultură, cum s'ar putea înlocui fânul când ne lipsește

din cauza timpului secetos, prin alte nutrețuri, poate tot atât de bune ca și fânul.

Eu, moș Gheorghe, am auzit pe învățătorul și preotul nostru din sat vorbind, că pe moșiile Coroanei, se cam face așa ceva, și acest lucru îl spuneă și nenea Nicolae.

— El ziceă că pe moșiile Coroanei se cultivă multe plante de nutreț, cari sunt tot atât de bune la hrana vitelor cași fânul cosit din livezi. Aceste plante se cultivă de oamenii cari au învățat carte în școlile de agricultură.

Acești oameni cu carte au multă dorință de a face ca toți sătenii cari muncesc pe aceste moșii, să cultive mai bine pământul; ca ei din pământul lor să câștige mai mult și să se hrănească mai bine. Administratorii de pe aceste moșii mai sunt controlați de d-l I. Kalinderu, un om cu inima bună pentru toți sătenii. De aceea pe moșiile Coroanei merg lucrurile bine și sătenii nu se plâng niciodată că le lipsește ceva.

Preotul nostru, ca și d-l învățător, la o adunare a cercului cultural, ne spuneă că a cetit în niște cărți și chiar prin unele gazete că dacă timpul nu este prielnic ca să putem avea mult fân și bun, mai sunt și alte plante, cari ne-ar putea înlesni mult întreținerea vitelor noastre de muncă, vara, cași iarna, toamna, cași primăvara. Ne-a spus că aceste plante se numesc *ajutătoare*.

Atunci, noi obștea sătească, l-am rugat să ne spuie și nouă care sunt acele plante și cum trebuie să le cultivăm.

D-l învățător ne-a spus că, Dumineca viitoare, când va fi de față d-l primar, notarul, și d-l adm. comunal, va ține o conferință la școala sătenilor, despre cultura acestor plante, care ne pot da un bun nutreț și de aceea unii agricultori mai învățați le-au dat numele de «plante de nutreț ajutorătoare», căci pot înlocui fânul. În ziua de Duminecă, la ora la care ne-a spus d-l învățător, toți sătenii am fost la școală.

D-l învățător, a început conferința astfel:

«Iubiți săteni! Am cetit multe lucruri bune și folositoare de plantele ajutătoare, într'o revistă populară numită «Albina», cași în alte cărți de agricultură. Voi vă plângeți mereu, când vara nu este destul de priincioasă la facerea fânului, așa că vitele voastre rămân ca iarna să fie hrănite numai cu paie și coceni de porumb, și de multe ori nici acest nutreț nu este îndestul. Vă rog dar, să ascultați de sfaturile ce vă pot da, ca răul de care suferiți în verile secetoase, să se îndrepte spre bine, dacă voiți să aveți vite bune de muncă și lapte. Este prea adevărat că lipsa fânului cași a pășunilor, la noi în țară se simte foarte mult, nu numai din cauza secetei, ci și din cauza semănăturii de grâu și de porumb, etc., care s'a întins din an în an, mai mult în dauna livezilor și a pășunilor. Din pricina aceasta și vitele noastre s'a mai împuținat. Căci voi neștiind carte, n'ați putut ști ce măsuri să luați, ca să aveți nutrețuri îndestule pentru vitele voastre. Trebuie să știți că toți cultivatorii, cari n'au nutrețuri îndestule pentru vitele lor, sunt săraci, de oarece vitele lor din lipsă de hrană, nu pot să producă nici lucru, nici carne, nici lapte. Ar trebui ca nu numai voi, cari sunteți mici agricultori, dar și d-nii proprietari și arendașii de moșii, dimpreună să căutăm toate mijloacele spre a putea avea la îndemână nutreț îndestul pentru toate vitele. Și ca să ajungem la ținta dorită, ar fi bine ca îndată ce au secerat grâul, orzul, etc., și l-au cărat la arie, să arăm o parte din miriște și s'o semănăm cu o plantă de nutreț, după trebuințele noastre, căci multu-i bine când omul are vite în curte, căci îl scutește de multe neajunsuri.

Acest lucru îl știți voi cu toții ca și mine. Așa, nenea «Stan» în săptămâna trecută a plecat la târg cu doi boi, i-a vândut și cu banii prinși din vânzarea lor și-a plătit toată datoria ce avea către Stat și i-a mai rămas și lui ceva mărunțiș pentru alte nevoi.

Voi, iubiți săteni! trebuie să știți că agricultorul cel mai bogat este acela care are mai mult nutreț

pentru vitele lui. Acum trebuie să mai știți că sunt mai multe plante cari se pot semăna, atât pentru nutreț verde cât și uscat, când voi începe să vă vorbesc despre aceste plante, pe mulți o să vă prindă mirarea. Văd pe nenea Gheorghe, că a ghicit care o să fie cea dintâiu plantă, pe care am să v'o spun, porumbul!

(Va urma).

V. S. Moga.

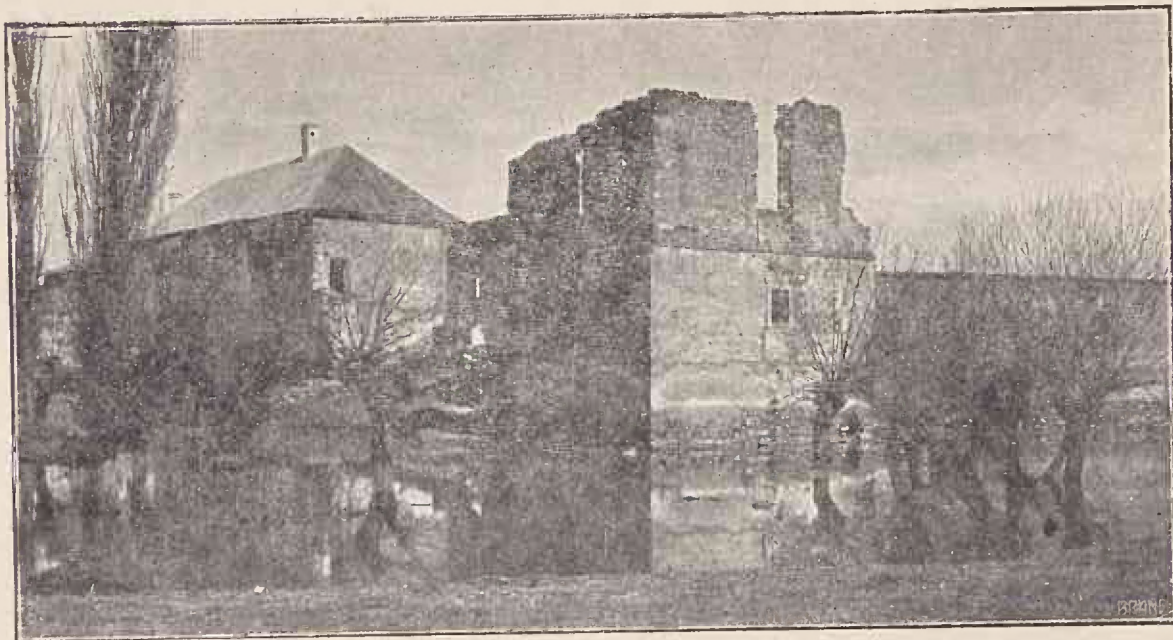
Viñțul și Vurperul.

D. Al. Lăpădatu publică în No. 1 Anul II din „Buletinul Comisiunii monumentelor istorice“, un articol despre două posesiuni ale Domnilor noștri în Ardeal: Viñțul și Vurperul.

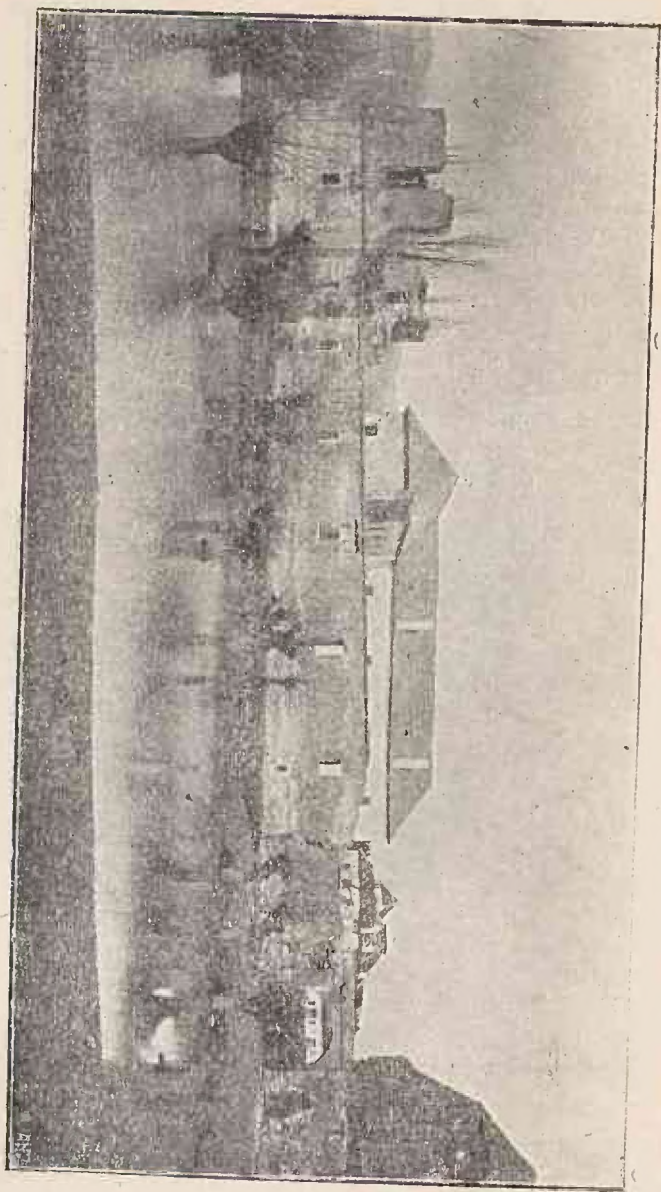
D-sa arată că aceste posesiuni au fost cedate de către regele Ludovic II (1516—1526) Domnului Țării Românești Radu dela Afumați, care i-a dat în schimb Cetatea Poenari din Țara Românească.

Domnitorul român stăpâni Viñțul până la finitul vieții (1529). Mai târziu ele trecură în stăpânirea altor persoane până în 1539, când trecură din nou la un principe Român Radu Paisie, care-l stăpâni până în 1545.

„Dar — adaogă d. Lăpădatu — pe lângă faptul foarte însemnat că a fost posesiune a Domnilor din Țara-Românească, — Viñțul mai stă în legătură cu trecutul nostru și prin împrejurarea că aci a fost închis și apoi ucis Aron Vodă, Domnul Moldovei. Întâmplările sunt bine cunoscute: nevoind a se infeoda cu totul lui Sigismund Báthory și trădat de Hatmanul său Ștefan Răzvan, Aron-Vodă fu prins în ziua de 23 Aprilie 1595 de garda ungurească ce-o avea pe lângă sine și predat lui Gașpar Kornis și Francisc Daczo, trimișii Principelui Ardelean. Aceștia îl trecură munții împreună cu soția (Stanca Doamna), cu fiul (Bogdan-Vodă) și averile sale. La 10 sau 11 Maiu prizonierul Voevod se găsiă în Brașov, unde, cu un an mai înainte se făcuse ctitor bisericii Sf. Nicolae din Schei, pe care o isprăvi de zidit, o împodobi cu zugrăveli, o dăru cu toate odoarele și o întări cu venit de douăsprezece mii aspri pe fiecare an. Dela Brașov Aron-Vodă fu dus și închis în castelul domnesc dela Viñț, unde amintirea asasinării lui Martinuzzi (17 Decembrie 1551) îi va fi fost un semn al sfârșitului tragic ce i-se pregătise. Și, într'adevăr, după doi ani de temniță grea și amară, nefericitul Voevod fu înveninat din porunca lui Sigismund Báthory, pentru că, scrie Mihaiu-Vodă Viteazul în cunoscutul său memoriu adresat Împăratului Rudolf II, a voit să asculte de Măria Ta, și nu de Principele Ardealului.

Ruinele castelului domnesc din Vințul de Jos.

Vedere din Vințul de Jos.

Nefericitul său mormânt nu se mai găsește la Vinț. „Vântul a măturat de mult — scrie d. Iorga, care l-a căutat zădarnic în două rânduri — cenușa aceluia căruia i s'a zis *cel rău*, mai înainte de a i se putea zice *cel nenorocit*“. Singurul lucru ce mai mărturisește astăzi acolo, lângă cursul lin al Murășului, tragicul sfârșit al lui Aron-Vodă, sunt ruinele castelului domnesc de osândă și peire“.

Dăm aci, după citata revistă, două vederi dela Vinț.

C R O N I C A.

CUM S'A SERBAT SEMICENTENARUL UNIRII

în diferite părți ale țării.

Babadag (1).

La ora 10 dimineata școala primară de băeți și fete, corporația meseriașilor uniți, veteranii cu drapelele, au asistat la Te-deum. După Te-deum pâr. *Dobre Gheorghe*, a ținut o cuvântare. După eșirea din biserică s'a ținut un discurs de *d-nul Subprefect* al orașului, arătând marea importanță a zilei. Elevii școalelor au mers în centrul orașului unde s'a încins o horă, la care au luat parte tot publicul. Seara în localul școalei de băeți *d-nul Teodorescu*, directorul școalei, a ținut o cuvântare.

Târgu-Frumos.

La orele 10^{1/2}, s'a oficiat de către Clerul local la Biserica „Cuvioasa Paraschiva“ Te-deum, a urmat o cuvântare ținută de către P. S. Sa preotul *N. Dărăngă*, care a vorbit despre „Unirea Cetățenească“ și „Idealul nostru național“. După amiază serbare școlară dată în localul școalei de fete: un discurs ținut de către *d-nul Gheorghe Teodor*, directorul școalei de băeți, căruia îi răspunde *d-nul Ioan Iamduly*, primarul orașului; două

---

(1) Corespondența specială a «Albinei».

piese jucate de elevi și eleve: „50 ani dela unire“ și „Visul României“. Această din urmă piesă a fost jucată admirabil. Intre piese și acte a cântat corul de elevi și eleve diferite cântece naționale.

Calafat (1).

Dimineața serviciu religios în biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului“ au luat parte, reprezentanții autorităților, ofițeri și întreaga populație din Calafat, membrii ai corpului didactic, elevi, numeros public. Corul a fost dirijat de d-l *C. Ștefănescu*, institutor. După terminarea serviciului religios, d-l *Colonel Tarnoski*, comandantul regimentului a ținut o cuvântare, atât soldaților, cât și publicului care venise și dela Țară, arătând meritele Domnitorului Alex. Cuza și meritele Majestății sale Regelui României Carol I, Muzica regimentului No. 31, a intonat „Imnul Regal“, „Deșteaptă-te Române“ și în urmă „Hora Uniri“, care s'a jucat de întreg corpul ofițeresc, precum de soldați și de întregul public.

Pe la ora 3 p. m., în salonul Mirica, un concert, de către elevii școalei de băeți, sub conducerea d-lui *Toma Popescu*.

La 25 Ianuarie, într'una din sălile regimentului, s'au efectuat mai multe piese de elevii școalei, conduși de d-nul *Toma Popescu*. D-l *Colonel Tarnoski*, a ținut iarăși, o cuvântare patriotică, prin care a mișcat pe cei de față.

Starea agricolă a României la finele lunii Mai stil nou.

Ploile generale și destul de abundente ce au căzut în prima decadă a lunii Maiu, au schimbat pretutindeni în bine starea agricolă, care era îngrijitoare la sfârșitul lunii precedente.

Ninsoarea și mai ales înghețul și bruma dela sfârșitul decadei întâia, au cauzat stricăciuni mari viilor (la cari tocmai dăduseră lăstarii), prunilor, nucilor, duzilor și altor pomi roditori, cari erau în floare sau în primele zile după legat, zarzavaturilor și chiar porumburilor de curând răsărite.

Din această cauză producțiunea viilor, mai ales a celor după văi, va fi cu totul redusă și chiar perdată pentru unele podgorii; iar fructe în special prune și nuci se vor face puține de tot. Multe semănături de

(1) Corespondența specială a «Albinei».

porumb și de fasole s'au întors în urma brumei, fiind distruse, și s'au semănat din nou.

Timpu**l** călduros și secetos din a doua decadă și vânturile frecvente din a treia au făcut ca pretutindeni pământul să se usuce iarăși la suprafață și semănăturile să fie în suferință.

Ploile parțiale din ultima decadă și temperatura mai răcoroasă au fost de mare folos vegetațiunii și semănăturilor, cu deosebire în vestul și în nordul țării, unde în multe părți către sfârșitul lunei a plouat binișor.

Semănăturile de toamnă se prezintă destul de satisfăcătoare în mare parte a țării; ele sunt mai slabe în districtele Vlașca, Ilfov, Prahova, Buzău și Râmnicu-Sărat; iar în Brăila, Ialomița și districtele de lângă mare, aproape compromise.

Grâul și secara au dat spic și au înflorit mai pretutindeni; în regiunile dominate de secetă plaiul a rămas mic și spicul pipernicit, neputându-se dezvoltă. În Ialomița pe unele locuri, s'a dat drumul la vite prin semănăturile care nu mai dau speranțe de a mai produce.

Cerealele și toate semănăturile de primăvară se prezintă bine prin părțile unde au căzut ploi în prima și în ultima decadă; în acele unde a plouat numai în prima decadă sufer de secetă și nu pot progresa; ele totuși însă rezistă.

Rapița, pe unde a rămas, a legat binișor și pe unele locuri chiar cum nu se așteptă, ea este aproape de a se seceră.

Porumbul a continuat a se semăna în tot cursul lunei; acel semănat în prima sa jumătate a răsărit, este frumos și în mare parte s'a și prășit; acela însă care a fost pus în pământ mai târziu și apucat de secetă încă nu a răsărit, mai ales în partea estică a țării unde uscăciunea se simte mult. Parte din porumbul eșit rar sau atacat de brumă s'a semănat din nou.

Fânețele naturale dela munte, din regiunea dealurilor și după șesurile râurilor se prezintă în condițiuni satisfăcătoare; acele după podișuri și platouri sunt mai slabe și pe unele părți suferă de uscăciune.

Iarba după pășunile și izlazarile din regiunea de câmpie și din cea marină nu progresează; pe multe din ele aproape lipsește și vitele găsesc foarte puțină hrană; din această cauză vitele sunt slabe și s'au lăsat să pască prin păduri; la munte și în nordul țării pășunile sunt bune.

Viile atacate au dat din nou, în urma brumei dela 9 și 10 Maiu; acele cari n'au suferit de îngheț sunt frumoase și viguroase; vița este aproape de a înflori și s'a stropit în contra boalelor criptogamice.

În definitiv, starea agricolă la sfârșitul lunei Maiu 1909 st. n. era bună sau destul de bună în districtele Mehedinți, Gorj, Dolj, Vâlcea, Romanați, Olt, Argeș, Muscel, Putna, Covurlui, Neamț, Roman, Vaslui, Iași, Suceava, Botoșani și Dorohoi; mediocră în Teleorman, Vlașca, Dâmbovița, Prahova, Ilfov, Buzău, R.-Sărat, Tecuci, Tutova, Bacău și Fălciu. În districtele Ialomița, Brăila, Constanța și Tulcea, starea agricolă era îngrijitoare și în unele părți chiar fără speranță de îndreptare pentru cereale.

Congresul Ligei Culturale.

Am vorbit în No. trecut despre deschiderea congresului Ligei Culturale la Iași. După terminarea discuțiilor, membrii au luat parte la serbările ce s'au dat la Ciurea, lângă Iași: s'a sfințit biserica de către I. P. S. Mitropolit al Moldovei și s'a înagurat monumentul ridicat acolo în amintirea soldaților căzuți în războiul independenței.

După terminarea congresului, o parte din congresiști au plecat să facă o excursie la Suceava, în fruntea lor cu d. N. Iorga, profesor universitar în București. Autoritățile austriace au oprit pe d. Iorga să intre în țară în baza unui decret de expulzare: atunci toți excursioniștii s'au întors înapoi.

Serbarea de gimnastică dela Craiova.

Serbările gimnastice, despre al căror început am vorbit în No. trecut, au urmat cu multă însuflețire la Craiova. S'au ținut concursuri la cari au luat parte grupe de membri din diferitele societăți de gimnastică din federațiune.

A asistat și d. Haret, ministrul Instrucției.

În ziua a treia s'a făcut împărțirea premiilor. Serbarea a fost prezidată de d. general P. V. Năsturel, președintele federației.

Ședințele Academiei.

Academia a urmat ședințele ei, dintre cari unele au fost publice. La 18 Maiu d. Al. Xenopol a vorbit despre «Unioniști și separatiști». La 25 Maiu, d. dr. Babeș a vorbit despre «Fagocitoză».

În săptămâna aceasta Academia a acordat diferite premii prevăzute de statutele ei și publicate de mai 'nainte. Iată câteva din ele:

2.000 lei d-lor St. O. Iosif și D. Anghel.

1.500 lei d-lui Sandu Aldea.

500 lei d-lui I. Adam.

500 lei d-nei Elena Farago.

Serbare școlară.

În ziua de 18 Maiu s'au ținut la manufactura de tutun de lângă București, examenele școlii de adulți și de ucenici. Apoi a urmat o serbare la care a luat parte d. Teodoru, secretarul general al Ministerului Instrucției, și d. dr. Botescu, ajutor de Primar al Capitalei.

Serbare la Târgoviște.

În ziua de 24 Maiu a fost o mare serbare la Târgoviște. S'a pus piatra fundamentală a lucrărilor pentru alimentarea cu apă

a oraşului. Au fost faţă : preşedintele consiliului de miniştri, d. I. I. Brătianu, d-nii miniştri A. Carp, Al. Djuvara, V. Morţun şi Sp. Haret.

A urmat un mare banchet politic.

Monument la Mărăşeşti.

În comuna Mărăşeşti s'a inaugurat în ziua de 17 Maiu un frumos monument ridicat acolo în amintirea eroilor căzuţi în războiul independenţei.

Congresul camerelor de comerţ.

La Botoşani în ziua 20 Maiu s'a deschis al X-lea congres al camerelor de comerţ şi industrie din ţară.

Congresul comercianţilor de băuturi spirtoase.

Comercianţii de băuturi spirtoase au avut şi ei congresul lor în ziua de 24 Maiu în Bucureşti în sala Băilor Eforiei.

Concursul de muzică corală.

În ziua de 24 Maiu s'a ținut la Ateneu congresul de muzică corală între şcolile secundare din Bucureşti.

Concursul de oină.

Concursul anual de oină s'a ținut anul acesta la Galaţi.
A reuşit echipa dela şcoala normală din Câmpulung.

Stimaţi Cititori,

Răspândiţi revista „Albina” în cercul cunoştinţelor D-voastră.

Pagina glumeață.

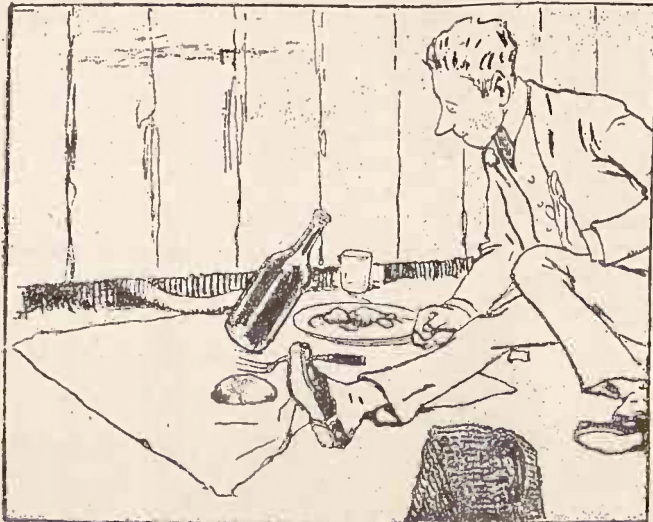
Pățania lui Zăpăcescu.

Zăpăcescu hotărâse de mult ca, îndată ce va fi o Duminică cu vreme bună, să se ducă să mănânce la aer curat, la câmp.

O pornește deci Duminica trecută cu un coșuleț pe care și-l cumpăraseră anume. La marginea orașului găsește un loc foarte bun, la umbra unui arbore secular lângă niște uluci înalte și se așează.

Vede deodată că sticla cu vin cade jos. Ce să fie?

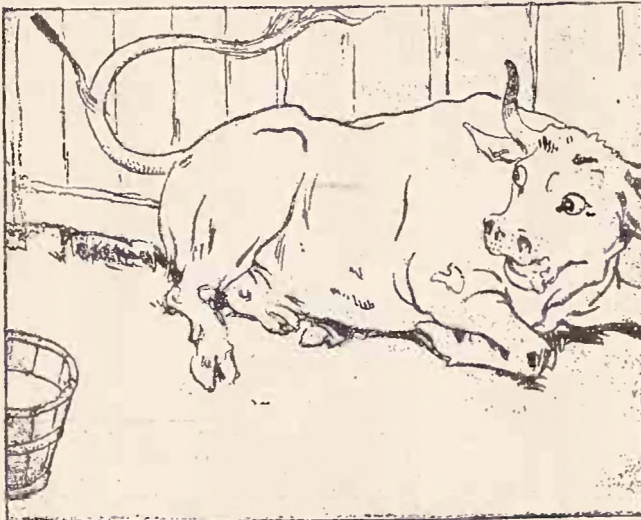
— Un șarpe! zice el speriat.

Dar îndată, luându-și inima în dinți, pune mâna pe furculiță și o înfige în corpul nepoftitului mosafir.

— L-am răpus! își zice el satisfăcut. Și se pregătește să se așeze jos liniștit și să mănânce merindele.

Ce se întâmplase însă?

Dincolo de uluci eră un biet bou care se odihneă și fără să vrea scosese coada printr'o spărtură a ulucilor.

Când simți bietul bou înpunsătura furculiții, se repezi, curios, să vadă ce este.

Gestul lui a fost însă prea violent, astfel că Zăpăcescu a fost

foarte supărat și nu i s'a ales mai nimic din prânzul la care se pregătea de atâta vreme.

Glumescu.

Un ceșetor cere de pomană unei cucoane.

— Fie-ți milă și pomană, — zice el, — de un biet creștin sărman. Am avut un băiat orb care-mi da să mănânc. Dar nenorocitul ș'a căpătat vederea și eu nu mai am ce mânca.

Răutate.

— Mamă soacro, am ceva pentru d-ta... care în tot-dauna cauți mijloace d'a te ține bine.

— Ce, Nicule dragă? ...

— Uite: «Mijloc de a protege ferul vechiu de rugină».

„S T E A U A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendința contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Membri al Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator.—*Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor universitar*.—*Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.—*Membri*: Petre Gârboviceanu, *Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, senator, fost *Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, fost *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, fost *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, profesor universitar.—*Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; *Preotul econom* Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiunii plătite (urinare).

Smaranda Opreșcu (Loco), 2 lei; Ecaterina Gr. Iliescu (Loco), 2 lei; Atena Mavromati (Loco), 2 lei; Maria P. Cosăceanu (Loco), 2 lei; George Em. Manolescu (Gherghița) 2 lei; Anton F. Georgescu (Gherghița) 1 leu; Gh. Pascal (Gugești) 1 leu; Ioan Gh. Porumbeanu (Drănceni) 1 leu; Vasile Timireanu (Răsăști), 1 leu; Neculai P. Mocanu (Bohotin), 1 leu; Maria Ghibănescu (Răsăști), 1 leu; N. Sofronie (Palmești), 1 leu; An. Gaită (Palmești), 1 leu; Vasile Gh. Profir (Arsura), 1 leu; M. Voloacă (Arsura), 1 leu; Maria Poifer (Averești), 1 leu; I. Chiriac (Bunești), 1 leu; C. Gh. Olareanu (Bunești), 1 leu; C. Ionescu (Dolhești), 1 leu; Constantin Horez (Dolhești), 1 leu; Scarlat Chirilă (Tătărani), 1 leu; Ioan Gr. Ionescu (Tătărani), 1 leu; Tița S. Dumitriu (Bahotin), 1 leu; Eugenia S. Dimitriu (Grumezoaia), 1 leu; Eliza Macri (Vetrișoaia) 1 leu; Ioan M. Iliescu (Paroschia), 1 leu; Victoria Basarabescu (Paroschia) 1 leu; Arhim. M. Gibescu (C. Argeș), 2 lei; M. Ivănceanu (C.-Argeș), 2 lei; Euf. Tenegaru (C.-Argeș), 2 lei; Ecaterina N. Protopopescu (C. Argeș), 2 lei; Caliop. S. Rosiesiu (C.-Argeș), 2 lei; Diaconul C. D. Șendreanu (C.-Argeș), 2 lei; Radu Popescu (T.-Măgurele), 2 lei; Sevastia P. Gheorghiu (T.-Măgurele), 2 lei; A. Paulman (T.-Măgurele), 2 lei; Em. Neuman (T.-Măgurele) 2 lei; Ioan Nicolescu (T.-Măgurele) 2 lei; D. D. Hanclu (T.-Măgurele) 2 lei; St. C. Cepleanu (T.-Măgurele), 2 lei; Gh. Stoicescu (T.-Măgurele), 2 lei; O. Burcă (T.-Măgurele), 2 lei; I. Abramovici (T. Măgurele), 2 lei; N. Danet (Merișani), 1 leu; I. Mircea (Socetu), 1 leu; I. Panaitescu, (Socetu) 1 leu; V. Protopopescu (T.-Măgurele), 2 lei; A. Popescu (T.-Măgurele), 2 lei; P. Stroescu (T.-Măgurele), 2 lei; I. Ionescu (Râioasa), 2 lei;

Numărul membrilor înscriși în cursul anului 1908 este de 2.545, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 15.169 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

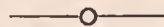

„VICTORIA”

Societate anonimă de asigurări generale și reasigurări

IN BUCUREȘTI

— Direcțiunea Generală: 10, Strada Doamnei 10 —

CAPITAL STATUTAR LEI 5.000.000

INTAIA EMISIUNE LEI 1.000.000

SOCIETATEA ASIGURĂ :

- a) contra pagubelor cauzate de Incendiu și Explozie, precum și în contra Tempestei și Ciclonului;
- b) asigurări asupra Vieții și Rentei viagere;
- c) contra pagubelor de Transport maritim, fluvial și terestru;
- d) contra pagubelor cauzate de Grindină la cereale și vii;
- e) contra accidentelor corporale și a consecințelor răspunderii civile;
- f) contra pagubelor provenite din Mortalitatea vitelor;
- g) contra spargerii oglinzilor, geamurilor și firmelor de cristal, etc.

Societatea «VICTORIA» asigură în mod gratuit clădirile în construcțiune până la punerea acoperișului, iar informațiuni mai detaliate a se cere Direcțiunii societății.

Reprezentanța generală București, str. Karagheorghievici, 3.